

Sobere tragikomedie over de vrees om te verdwijnen

Toneelacteur Flip Broekman overleed plotseling tijdens het repetitieproces van *Een goed mens*. Nu spelen Jules Croiset en Victor Reinier zijn laatste tekst, een dialoog tussen twee ‘verdwijnende’ mannen.

o Elisabeth Oosterling
8 maart 2019

Jules Croiset (l.) en Victor Reinier in 'Een goed mens' Foto Ben van Duin

Een goed mens van Hummelinck Stuurman Theaterproducties. Tekst: Flip Broekman. Gezien: 7/3,

Stadsschouwburg Amstelveen. Tournee t/m 25/5; reprise jan/feb 2020. Info: hummelinckstuurman.nl

In de tragikomedie *Een goed mens* staat een psychiater (Jules Croiset) op het punt om met pensioen te gaan. Verhuisdozen staan hoog opgestapeld in zijn kantoor, maar hij heeft weinig haast. 'Ik ben nog niet op de helft,' broemt hij tegen zijn vrouw, als zij hem belt. Van inpakken komt weinig meer terecht wanneer er een onbekende man (Victor Reinier) opduikt, die zegt hulp nodig te hebben. Hij is namelijk aan het verdwijnen.

Een goed mens is geschreven door toneelauteur Flip Broekman, die begin dit jaar plots overleed, toen de repetities van dit stuk in volle gang waren. Zijn laatste tekst is een dialoog tussen twee mannen, die de vergetelheid vrezen. De man die de dokter bezoekt, heeft het gevoel dat hij steeds minder bestaat: mensen herinneren zich afspraken met hem niet, zijn brieven en e-mails raken altijd kwijt. Maar ook de psychiater vreest het verdwijnen, zo blijkt onder meer uit zijn aarzeling om te stoppen met werken. Jules Croiset speelt hem formidabel, met precies de juiste mix van autoriteit en humor. Reinier is zijn jongere tegenpool, die steeds komt binnenstormen met wilde verhalen (loterijwinst, een auto-ongeluk). Waar de dokter bespiegelend stilstaat, is hij radicaal en zet twijfels om in daadkracht.

De sobere regie van Johan Doesburg legt de nadruk op de dialogen, waarin komische wendingen en filosofische gedachtegangen mooi zijn verweven. De dokter neemt zijn cliënt eerst niet serieus en geeft hem vluchtig advies, vooral om van hem af te zijn. Maar als de man zijn raad, hoe extreem ook, blijkt op te volgen, raakt hij geïntrigeerd en ziet bovendien overeenkomsten met zijn eigen verleden. Langzaam verdwijnt de afstand tussen de mannen. Ze leren elkaar om te leven, los van leeftijd of eerdere ervaringen. De jongere man hijst een rugzak op zijn rug; de dokter kijkt nog één keer zijn kantoor rond. Eindelijk is hij klaar om te gaan.